

САРА РОСИ

ГРЧКИ МИТОВИ

ЗА
ДЕЦУ

ЧУДОВИШТА и ХЕРОЈИ

Превела Бојана Алексић

мала лагуна

ХИМЕРА

Било је то доба чудовишта и хероја, немогућих подухвата и бескрајних ратова. Тада је поносни ратник Белерофонт био гост краља Јобата, коме је страшно чудовиште пустошило краљевство, па несрећник више није знао шта му ваља чинити.

Белерофонт никада раније није убио ниједно чудовиште, али за све постоји први пут.

– Какав је то монструм? – питао је краља намештајући прамен своје смеђе косе.

Јобат је одмахнуо главом. – Не умет да ти га опишем. То је мешавина разних страхота! Зову га Химера.

Химера... Белерофонт је већ чуо приче о том тајанственом бићу жедном крви.

– Ја ћу је убити – обећао је. – Имајте поверења у мене.

Херој је те ноћи тако лоше спавао да

је имао утисак да лежи на душеку од ексера. Није могао да се опусти, превр-тао се с једне на другу страну, а онда му се изненада приказала богиња Атена.

– Нађи Пегаза, крилатог коња – рекла је и пружила му пар златних узди. – Он ће ти помоћи да победиш Химеру.

Следећег јутра, када је отворио очи, Белерофонт је у рукама заиста држао златне узде. Ништа није сањао, све је било стварно! Дакле, богиња Атена је била на његовој страни! Тако охрабрен, кренуо је у потрагу за Пегазом.

Крилати коњ је живео на падинама планине Олимп. Био је слободан, диваљ, неукротив. Белерофонт је ипак успео да га изненади пошто му је пришао с леђа и муњевито му навукао златне узде. Истог тренутка, Пегаз је постао питом као јагње.

Херој је узјахао коња и они су полетели. Белерофонт је био узбуђен док је слушао лепет великих Пегазових крила, која је шибао ветар. Осећао је како га облаци милују по глежњевима.

Летење је учинило да се осећа као да је и сам бог.

„Једна препрека је савладана“, размишљао је. „Сада треба да мислимо на Химеру!“

Од најспретнијег ковача у Ликији наручио је да му искује оловно копље. Био је то необичан захтев пошто је олово веома тежак метал и не може добро да се наоштри.

С копљем у руци, Белерофонт је на Пегазовим леђима следио трагове чудовишта.

Химеру је било лако наћи. У читавој регији су били видљиви знаци њеног

присуства: уништена поља, за-
паљено дрвеће, пуста села. Украт-
ко, опустошен и мртав пејзаж.

Чудовиште је било доле, иза долина
и шума. Имало је тело циновског лава,
главу јарца и реп змије. Из уста је бљува-
ло ватру, а из брадавица прскало отров.

Белерофонт је осетио да му се леди
крв у жилама. Но, није имао времена
за страх.

Јашући Пегаза, из ваздуха се обру-
шио на Химеру. Успео је да је погоди у
лављи врат, али како оловно копље није
било зашиљено, није успело да јој про-
бије кожу. Чудовиште је само зарикало
бљунувши у небо дуге пламенове ватре.

Херој је поново напао циљајући са-
да змијски реп. Змија се обавила око
његовог копља, па је Пегаз копитом мо-
рао да је ритне и тако је отресе.